

ת"פ 23384/10/16 - מדינת ישראל, לשכת התביעות רמלה נגד לי אלגבי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 23384-10-16 מדינת ישראל נ' אלגבי
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל לשכת התביעות רמלה ע"י
עוה"ד נטליה אוסטרובסקי

המאשימה

נגד

לי אלגבי

ע"י עוה"ד שוקרי אבו טביק

הנאשמים

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שמייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 2014 בשעה 03:00 או בסמוך לכך, התקשר הנאשם בשיחה טלפונית אל פלוני (להלן: **פלוני**). השניים סיכמו ביניהם כי פלוני יגיע לביתו של הנאשם השוכן ברחוב ++ ++ ++ ++ ++ ++ ++ ++ (להלן: **הבית**).
3. משהגיע פלוני לבית, החל הנאשם לגדף אותו ופלוני העיר לו על כך. בהמשך, נטל הנאשם לידי מספרים אשר הונחו על שולחן והצמיד לפניו של פלוני. בתגובה פלוני משך בחולצתו של הנאשם והושיבו על הכיסא. בהמשך, התרומם הנאשם ונצמד אל פלוני ואמר לו מספר פעמים "**אני ידקור אותך**", תוך שהוא אוחז בידיו במספרים.
4. פלוני ביקש מהנאשם שייצאו מתוך הבית והשניים אכן יצאו, וזאת כאשר פלוני נוטל לידיו בקבוק זכוכית מהשולחן בדירה. במהלך הוויכוח החלו הנאשם ופלוני לדחוף זה את זה. בתוך כך, דקר הנאשם את פלוני באמצעות המספרים בגבו, בידו ובבטנו. כתוצאה מכך נשמת בקבוק הזכוכית מידיו של פלוני

והתנפץ.

5. כתוצאה מהדקירה, נגרמו לפלוני חבלות ממשיות בדמות חתך בזרוע עליון פנימי של היד, פצע כניסה בבטן תחתונה מימין, קרע של שריר הרקטוס הימני והמטומה בתוך השריר. בשל כך נזקק פלוני לניתוח דחוף ואושפז למשך מספר ימים.

6. הנאשם כפר בכתב האישום והסכים להגשת חלק ניכר מחומר החקירה תוך ויתור על חקירתם הנגדית של העדים. הנאשם עמד על כך שיעידו פלוני ואביו, א' (להלן: 'א'), ושניהם התייצבו בבית המשפט ונחקרו בחקירה נגדית על ידי ההגנה.

ב. תיעוד רפואי לדקירה של פלוני

7. לתיק בית המשפט הוגש בהסכמה סיכום האשפוז של פלוני בבית החולים +++ מיום 2016 ועד למועד שחרורו ב-2016. לפי סיכום האשפוז, פלוני הגיע למיון עם פצע דקירה בבטן. לאחר צילום CT שנערך לו נמצא שיש לו קרע של שריר הרקטוס הימני. וכן, נמצא שקיים קרע במעי הדק. מסיכום האשפוז עולה שעל מנת להגיע למעי הדק, נאלצו הרופאים לבצע חתך ארוך לאורך הבטן ובסיום הניתוח החתך נסגר עם סיכות רפואיות. כמו כן, פצעי הדקירה גם כן נסגרו עם סיכות רפואיות. בנוסף, הוגשו בהסכמה תמונותיו של פלוני לאחר שחרורו מבית החולים ושם ניתן לראות את החתך הארוך שבוצע בבטן על ידי הרופאים במהלך הניתוח וגם את פצע הדקירה בבטן וגם את פצע הדקירה בזרוע שמאל.

ראו: סיכום אשפוז מבית החולים +++ , ת/15; וכן תמונותיו של פלוני כפי שצולמו על ידי המשטרה, ת/18; וכן עדותו של פלוני בבית המשפט שבה זיהה את החתך הארוך שיש בבטנו כחתך שנעשה על ידי הרופאים בבית החולים בעת הניתוח, אך סרב להסביר את מקור החתך הקטן יותר בבטן התחתונה, וכפי שיוסבר בהמשך, מתייחס לפצע הדקירה, פרוט' מיום 5.12.18 עמ' 25 ש' 15-23.

8. לאור הראיות שצוינו לעיל ואשר הוגשו בהסכמה (ת/15 ו-ת/18) הנני קובע כממצא עובדתי שפלוני אכן נדקר ביום 2016 וכי תוצאות הדקירה היו כפי שצוין לעיל.

ג. גרסתו של פלוני: אמרות החוץ ועדותו בבית המשפט

9. עדותו של פלוני בבית המשפט הייתה מתחמקת וחוזר באופן שיטתי על המילים "מה שאמרתי אמרתי" והכוונה היא לאמרות החוץ שמסר במשטרה ומבלי לפרט מעבר לכך. ניכר מעדותו שהוא לא מעוניין

להעיד וביקש מספר פעמים להפסיק את העדות ולאפשר לו לעזוב את אולם בית המשפט תוך שהוא חוזר על המילים "לא זוכר" לגבי פרטיו של האירוע מושא כתב האישום. למעשה, פלוני לא מסר גרסה סדורה כלשהי בעדותו בבית המשפט, בין בחקירתו הראשית ובין בחקירתו הנגדית ושממנה ניתן היה להסיק כי הדוקר הוא הנאשם (ראו פרוט' מיום 5.12.18 עמ' 22 ש' 9-25, עמ' 23 ש' 1-26, עמ' 24 ש' 27-32, עמ' 25 ש' 16-29, עמ' 14-31, עמ' 27 ש' 1-9, ש' 21-23, עמ' 29 ש' 4-30, עמ' 30 ש' 2-28, עמ' 32 ש' 3, עמ' 33 ש' 13-23, עמ' 35 ש' 18-30, עמ' 36 ש' 7-9, עמ' 37 ש' 27-30, עמ' 38 ש' 14-17).

10. יתר על כן, היה קושי בהבאתו של פלוני לבית משפט והוא נמנע מלהתייבב לדיוני ההוכחות שנקבעו ואליהם זומן כדן. לבסוף, הגיע לבית המשפט והעיד וזאת רק לאחר שהוצא נגדו צו הבאה, נעצר ושוחרר בכפוף להפקדת ערבויות (ראו פרוטוקולים מיום 18.7.18, 18.3.13, 12.5.18, 13.5.18).

11. פלוני מסר למשטרה ארבע אמרות חוץ. בשתי האמרות הראשונות מסר גרסה מסוימת ובשתי האמרות האחרונות מסר גרסה אחרת. להלן עיקרי הדברים שנאמרו באמרה הראשונה והשנייה:

א. האמרה הראשונה: אמרה זו תועדה במזכר שערך השוטר ציון הללי ביום 2016 ובו תיעד ביקור אצל פלוני בבית חולים +++ (ת/6) (להלן: **האמרה הראשונה**). במזכר נאמרו הדברים הבאים:

"מכל מקום משהוברר כי התקשה בדיבור ניסיתי לדובבו. הבנתי ממנו כי עלה למונית ליד בית חברו א' כאשר הוא מסטול כלשונו כאשר הבחין בזה נהג המונית הורידו באמצע הדרך לא ידע להגיד היכן. כאשר ירד ניגשו אליו שני רוסים עם כובעי נייק ביקשו ממנו סיגריה וכאשר התמהמה לתת להם דקרו אותו וברחו. אמר שלא ראה אותם לעולם ויכול לזהותם. שוחחתי עם האחיות האחראיות במחלקה ומסרה לי כי לא יכול לדבר בבירור כי חומרי ההרדמה עדיין משפיעים עליו וייתכן וישהה במחלקה לפחות 3 לילות כי הוא צעיר".

ב. האמרה השנייה: ביום 9.10.16 נגבתה מפלוני אמרה סדורה על ידי השוטר תומר אבן פז בבית החולים +++ ובה מסר את הדברים הבאים (ת/20, ש' 8-22) (להלן: **האמרה השנייה**):

"ש: מה בדיוק קרה?

ת: הלכתי ברחוב, פגשתי 2 אנשים התווכחתי איתם, רבתי איתם, דקרו אותי וברחו, הזמנתי מונית הביתה, הגעתי הביתה וסבלתי כמה שעות ואבא שלי לקח אותי לבי"ח.

ש: על מה רבתם?

ת: סתם על מילים.

ש: אתה מכיר את שני האנשים האלה?

ת: לא.

ש: איפה זה קרה?

ת: ברחוב ה++++.

ש: הפלמ"ח רחוב גדול, באיזה אזור של ה++++?

ת: בכיכר, ליד כיכר, שליד הכיכר יש גן ציבורי, לכיוון ה++++.

ש: באיזה שעה בערך זה קרה?

ת: שלוש, פחות או יותר."

12. ביום 13.10.16 הגיע השוטר סמי בן אשר לביתו של פלוני לגביית עדות משלימה ממנו אך פלוני סירב למסור את עדותו ואמר לשוטר "**לא מוסר לכם, תזדיינו**" (ת/7).

13. הנאשם מסר שתי אמרות נוספות בתחנה המשטרה, כדלקמן:

א. האמרה השלישית: ביום 14.10.16 הנאשם הגיע מיוזמתו לתחנת המשטרה ב++++ ומסר גרסה חדשה (להלן: **האמרה השלישית**). להלן השתלשלות הדברים לפי האמור באמרה השלישית: ביום האירוע, התקשר אליו הנאשם בשעה 03:00 וביקש ממנו שיגיע לביתו כדי שיעשנו ביחד סמים, "**ג'וינט**", כלשונו; פלוני אכן הגיע לביתו של הנאשם; בעת שהגיע פלוני לביתו, הבחין שהנאשם היה בגילופין; התנהל ויכוח ביניהם שבמהלכו הנאשם אחז במספריים שהיו על השולחן ואמר לו "**אני אדקור אותך**"; פלוני אחז בחולצתו של הנאשם והושיב אותו על הכיסא לידו; הנאשם קם ונצמד לפלוני, הכל כאשר הוא עדיין אחז במספריים; פלוני הציע לו "**בוא נצא החוצה**" והסביר בעדותו כי "**לא מתאים בלגן בבית שלו**"; שניהם יצאו מחוץ לבית, כאשר הנאשם אחז במספריים ופלוני אחז בבקבוק שלקח עמו מתוך הבית; לאחר שיצאו מחוץ לבית, המשיכו להתווכח והנאשם דקר את פלוני שלוש דקירות עם המספריים, אחת בבטן, אחת ביד ואחת בגב; בעקבות כך, הבקבוק שהיה בידו של פלוני נפל על הכביש; הנאשם ברח מהמקום ופלוני הזמין מונית ונסע עמה לבית הוריו (ראו ת/21 ש' 3-5, 19-28, 53-65).

ב. האמרה הרביעית: פלוני הגיע לתחנת המשטרה ב++++ ביום 16.10.16 ונחקר תחת אזהרה

בגין ביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור (להלן: **האמרה הרביעית**), בשל כך שאמר לשוטרי שהגיע לביתו לגבות ממנו עדות משלימה ביום 13.10.16 "**לא מוסר לכם, תזדיינו**". פלוני התנצל על עצם אמירת הדברים וחזר על עיקרי עדותו כפי שנרשמה באמרה השלישית. כמו כן, ציין שהוא מבקש לבטל את התלונה שהגיש, על היותה אמת, וזאת מאחר והוא מפחד מההשלכות של מסירת עדות במשטרה נגד הנאשם. בנוסף מסר שאביו של הנאשם ואחיו של הנאשם, בשם ג', ביקרו אותו בבית החולים ++ בעת שהיה מאושפז, תוך שהם מאשימים אותו בתוצאות האירוע (להלן: **האב והאח של הנאשם**, לפי העניין) (ת/22, ש' 8-13, 15-25, 41-52, 78-99).

14. בעקבות כך שעדותו של פלוני בבית המשפט הייתה מתחמקת ולמעשה סירב להסביר איזה מהגרסאות היא הנכונה, זו שבאמרה הראשונה והשנייה או שמא זו שבאמרה השלישית והרביעית, המאשימה ביקשה להגיש את אמרות החוץ של פלוני לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א-1971. כמו כן, המאשימה ביקשה להעדיף את גרסתו של פלוני באמרה השלישית והרביעית על פני גרסתו באמרה הראשונה והשנייה ועל פני עדותו בבית המשפט.

15. שאלת הקבילות של ארבע אמרות החוץ של פלוני, איננה במחלוקת. למעשה, התקיימו שלושת התנאים המצטברים שמופיעים בסעיף 10א(א) לפקודת הראיות לשם קבילות ארבע האמרות. פלוני היה עד במשפט וניתנה להגנה הזדמנות לחקור אותו בחקירה נגדית. כמו כן, עדותו בבית המשפט סתרה בנקודות מהותיות את עדותו בארבע האמרות, תוך שהוא מציין שאינו זוכר את הדברים שאמר או את האירוע מושא כתב האישום. בנוסף, ההגנה ויתרה על הצורך בהעדת השוטרים שגבו את ארבע האמרות (ראו דברי בא כוח הנאשם בפרוט' מיום 5.12.18 עמ' 24 ש' 14-16).

16. ההגנה טענה שיש לזכות את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום בשל כך שעדותו של פלוני היא בלתי מהימנה, בין בבית המשפט ובין באמרות החוץ. כמו כן, ההגנה הדגישה שבעדותו של פלוני בבית המשפט הוא לא מסר גרסה מפלילה כנגד הנאשם.

ד. גרסת הנאשם

17. גרסתו של הנאשם, הן באמרות החוץ שלו והן בעדותו בבית המשפט, היא כדלקמן (ראו: ת/13, ש' 63-80, 87-80; ת/14, ש' 42-101, ש' 138-149, עמ' 158-160; וכן עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוטוקול מיום 5.12.18 עמ' 43 ש' 16-44, ש' 18, עמ' 45 ש' 1-17, עמ' 46 ש' 30-31, עמ' 47 ש' 1-22, עמ' 50 ש' 8-27):

א. הנאשם מכיר את פלוני והיו בעבר חברים. ביום 2016 בשעה 02:00 לערך לפנות בוקר, פלוני התקשר אליו וביקש להגיע לביתו.

ב. בסופו של דבר, פלוני לא הגיע לביתו. הנאשם היה עייף מאחר ועבד באותו היום ולכן רצה לישון.

ג. ביום 2016 לא נפגש כלל עם פלוני. כמו כן, הנאשם לא שתה אלכוהול ולא עישן סמים. הנאשם לא דקר את פלוני ולא היה שום סכסוך ביניהם.

ד. אחיו, ג', ביקר את פלוני בעת שהיה מאושפז בבית החולים ועדכן את הנאשם לגבי מצבו. הנאשם ניסה להתקשר לפלוני אך הטלפון של האחרון לא היה זמין. בכל מקרה, הנאשם לא ביקר את פלוני לאחר שנדקר, לא בבית החולים וגם לא בביתו.

ה. העדפת האמרה השלישית והרביעית והחיזוקים הנדרשים

1.ה. דברי הקדמה

18. אין מחלוקת בין הצדדים שקיימת היכרות קודמת בין הנאשם לפלוני ושניהם אף היו חברים בעבר. המחלוקת המרכזית בין הצדדים נוגעת לשאלת זהות הדוקר ולא לעצם הדקירה. יוצא מכך, שיש להכריע רק בשאלה האם הנאשם הוא זה שדקר את פלוני, כפי שנאמר באמרה השלישית והרביעית, או אדם אחר, כפי שנאמר באמרה הראשונה והשנייה.

19. "יאמר כבר עתה, שבעיני, עדותו של פלוני באמרה השלישית ובאמרה הרביעית משקפת את האמת העובדתית כפי שקרתה במועד האירוע מושא כתב האישום. לפיכך, הנני מעדיף את האמרה השלישית והרביעית על פני האמרה הראשונה והשנייה ועל פני עדותו של פלוני בבית המשפט. כמו כן, הנני קובע כממצא עובדתי שעדותו של הנאשם, הן באמרות החוץ שלו והן בבית המשפט, לפיה לא דקר את פלוני, היא עדות בלתי מהימנה.

20. בסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות נקבע כדלקמן:

" לא יורשע אדם על סמך אמרה שהתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

21. האמרה השלישית והרביעית, לפיהן הדוקר הוא הנאשם, הן עדויות מהימנות וזאת לאור העובדה שהן נתמכות בשישה מקורות של "חיזוק", שאעמוד עליהם בהרחבה בפרקי המשנה הבאים.

22. בטרם שאתאר את ששת המקורות של ראיות "החיזוק", אזכיר מושכל יסוד לגבי מהותה של ראית החיזוק. הכלל הוא כי רכיב ה-"חיזוק" שנדרש לאמרות חוץ שמוגשות לבית משפט לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, איננו מחייב תוספת ראיתית "מסבכת" דווקא, ודי בתוספת "מאמתת" בלבד. בנוסף, נקבע בפסיקה כי די בכך שהתוספת הראיתית של "חיזוק" תאמת פרט רלוונטי לעבירה הכלול באמרה, ואין נדרש כי היא תתייחס דווקא לנקודה השנויה במחלוקת בין בעלי הדין. אף אין נדרש כי ראית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה (ע"פ 8140/11 אבו עסא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.9.15) פסקה 31 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

23. ולענייננו, ראית "החיזוק" שנדרשת לתמיכה באמרה השלישית והרביעית, לא אמורה להיות בעוצמה כה גבוהה עד כדי שהיא "מסבכת" את הנאשם. הוזה אומר, ראית החיזוק לא אמורה להצביע על הנאשם בתור "הדוקר". ראית בעוצמה כה גבוהה היא ראית מסוג "סיוע", דבר שאינו נדרש לעניין סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות.

24. על כן, כדי שראית תראה כ-"חיזוק", די בכך שהיא "מאמתת" נתון עובדתי שמופיע באמרה השלישית והרביעית, וזאת גם אם איננה מצביעה בהכרח על הנאשם כמי שדקר את פלוני.

2.ה. החיזוק הראשון: אמרת קורבן אלימות

25. באמרת החוץ השלישית ובאמרת החוץ הרביעית, פלוני אמר שהחפץ שבאמצעותו נדקר הוא מספריים (ת/21 ש' 3, 65-69; ת/22 ש' 45-50) וכן אמר שהוא יודע את זהותו של הדוקר. מדובר בשני נתונים מרכזיים שלא הופיעו באמרה הראשונה והשנייה, שבהן לא תיאר את החפץ שבאמצעותו נדקר וגם ציין שהוא לא מכיר את הדוקר. כאמור, הנתון העובדתי של זיהוי הנאשם באופן ספציפי בתור הדוקר באמרה השלישית והרביעית, הוא נתון שאין צורך לאמתו באמצעות המנגנון של ראית "חיזוק".

26. שני הנתונים העובדתיים האמורים מאומתים בראית חיזוק בדמות "אמרת קורבן אלימות" שאמר פלוני לאביו ואמו, א'ומ' ליטווק לאחר שהגיע לביתו ובטרם שנלקח לבית החולים (להלן: א'או מ', לפי העניין). דבריו של פלוני, בהיותו קורבן אלימות, לאביו ואמו לאחר שהגיע לביתו ובטרם שהועבר לבית החולים, מכילים את שני הנתונים העובדתיים האמורים.

27. לטענ ג ד הוא נדקר ביום 2016 בשעה 03:00 לערך. באותו היום, בשעות הבוקר המוקדמות, הגיע השוטר גולן מרציאנו לביתו של פלוני וגבה עדות ממ'. עדותה של מ' הוגשה בהסכמה וההגנה ויתרה על חקירתה הנגדית. העדות נגבתה בשעה 08:00 ובה מסרה את הדברים הבאים (ת/12 ש' 10-12):

"שאלתי אותו'אתה יודע מי זה' הוא ענה שכן ולא אמר לי. הוא סבל מכאבים ולא יכל לדבר, לבעלי בבית חולים הוא אמר שזה כתוצאה ממספריים."

(הדגשות שלי ה'א'ש')

28. כמו כן, השוטר גולן מרציאנו שגבה את עדותה של מ' רשם דו"ח פעולה באותו היום ובו רשם את הדברים הבאים (ת/2):

"לטענת מ' הבן שלה הגיע בערך בשעה 03:30 ובעלה התעורר, הבן נכנס להתקלח ורק בסביבות השעה 6 בבוקר הוא העיר אותם בטענה שכואבת לו הבטן והם הבינו שהוא נדקר. היא טוענת שהדבר היחיד שהוא אמר שהוא יודע מי עשה את זה ושה ממספריים."

(הדגשות שלי ה'א'ש')

29. א' העיד בבית המשפט שבאותו יום, התעורר משינה לאחר ששמע מכיוון השירותים רעש שדומה להקאות. הוא ניגש לשירותים והבחין בפלוני כאשר הוא מדמם מאזור הבטן ולכן החיש אותו לבית חולים ++++. כמו כן, ציין שפלוני אמר לו שהוא נדקר עם מספריים, אך סירב להגיד לו מי הדוקר (פרוט' 5.12.18, עמ' 17 ש' 3-8).

30. כמו כן, באמרה השלישית, פלוני העיד כדלקמן (ת/21, ש' 126-130):

"ש: ברגע שהוא דקר אותך וברח מה עשית?

ת: עליתי על מונית, ירדתי הביתה, סתמתי את החורים, לא ידעתי שזה עד כדי כך חמור שנפגע משהו פנימי, בשעה 06:00 בבוקר הערתי את אבא שלי והלכנו לבית החולים."

31. דבריו של פלוני לאביו ואמו ואשר לפיהם הוא יודע את זהות הדוקר ושנדקר באמצעות מספריים, הם "אמרת קורבן אלימות", שהיא אמרה קבילה לאמיתות התוכן. כאמור, שני הנתונים העובדתיים הללו, לא הופיעו באמרה הראשונה והשנייה, מכאן גם החולשה של אמרות אלה, לעומת האמרה השלישית והרביעית.

32. ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה: ראשית, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל

מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

33. לפי גרסתו של פלוני באמרה השלישית והרביעית, אירוע הדקירה התרחש ביום 2016 בסמוך לשעה 03:00. למעשה, מ' וא' ראו אותו רק בשעה 06:00. יודגש שהפער של שלוש שעות לערך בין שעת קרות הדקירה לשעת שמיעת אמרת קורבן האלימות איננו מפחית כהוא זה ממעמדה של אמירתו להם, לפיה הוא יודע מי דקר אותו ושנדקר באמצעות מספריים, כאמרת קורבן אלימות לפי סעיף 10 לפקודת הראיות.

34. סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971 קובע כדלקמן:

10". עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות לוואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר, או תשוש, או חולה או נעדר מהארץ ובלבד שהתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו.

35. עינינו הרואות שהאמרה יכולה להיאמר "**בשעת מעשה האלימות**" או "**בסמוך לאחריו**" או לאחר שהייתה לקורבן "**ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו**". ללמדך, שמדובר בשלוש חלופות שונות שכל אחת מהן יכולה להתקיים בפני עצמה (ע"פ 5853/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.1.13) פסקה 13 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

36. לגבי החלופה של "**בסמוך**" לאחר אירוע האלימות, סמיכות הזמנים תיבחן לפי נסיבות המקרה הפרטני ויכולה אף להימשך מספר שעות לאחר האירוע (ע"פ 740/12 מדינת ישראל נ' ברסקי [פורסם בנבו] (21.7.14) פסקאות 26 - 27 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר; ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל פ"ד מו(3) 273, 276 (1992)).

37. ללמדך, שגם אם הדקירה אירעה בשעה 03:00 לערך, ואמרתו של פלוני למ' וא' נמסרה להם רק בשעה 06:00 לערך, לפיה נדקר באמצעות מספריים והוא יודע מי הדוקר, עדיין מדובר באמרת קורבן

אלימות לכל דבר ועניין. כמו כן, מעבר לנדרש אציין שבעיני, אמרה זו בפני הוריו בביתו, שהיה היעד המידי מבחינתו לאחר הדקירה, אף עונה על החלופה של "ההזדמנות הראשונה" להתאונן על אירוע הדקירה.

38. למען השלמת התמונה יש לציין שנערך חיפוש בביתו של הנאשם ביום 2016 על ידי השוטרי ירדן אפגין במטרה לחפש את המספרים, אך הם לא נמצאו (נ/1). בעיניי, הדבר לא מעלה ולא מוריד ולא מפחית כהוא זה ממתימנות גרסתו של פלוני שאכן נדקר על ידי הנאשם באמצעות מספרים. יוזכר, האירוע מושא כתב האישום התרחש מחוץ לביתו של הנאשם. בנוסף, האירוע התרחש ב-2016, היינו עשרה ימים לפני מועד החיפוש. ללמדך, שהנתון העובדתי שהמספרים לא נמצאו, איננו נתון מזכה כלל ועיקר.

ה.3. החיזוק השני: קשר טלפוני בין פלוני לנאשם לפני הדקירה

39. פלוני ציין באמרה השלישית את הנתון העובדתי הבא: הנאשם התקשר אליו ביום 2016 בשעה 03:00 לערך מהטלפון האישי שלו שמספרו 05-++-++-++-++-++-++-05 והציע לו להגיע אליו לביתו כדי שיעשנו "ג'וינט" ביחד (ת/21, ש' 7-14, 19-26; ת/22, ש' 28-44). ללמדך, שהיה קשר טלפוני בין הנאשם לפלוני, פרק זמן קצר לפני אירוע הדקירה.

40. הנתון העובדתי האמור, לפיו היה קשר טלפוני בין הנאשם לפלוני פרק זמן קצר לפני אירוע הדקירה, מאומת במקבץ ראיות מסוג "חיזוק", כדלקמן:

א. ראשית, מספר הטלפון של הנאשם הוא אכן 05-++-++-++-++-++-++-05 (ראו אמרת החוץ של הנאשם ת/13, בכותרת שבה נרשמו פרטיו האישיים; וכן אמרת החוץ שלו ת/14, בכותרת שבה נרשמו פרטיו האישיים).

ב. שנית, צילום המסך של הטלפון הנייד של פלוני מיום 2016 ואשר הוגש בהסכמה וממנו עולה שהתקיימו שיחות טלפון בין הטלפון הנייד של פלוני וטלפון נייד שמספרו 05-++-++-++-++-++-++-05 וזאת בשעות הבאות: 01:05, 01:10, 02:09, 02:16 (ראו: צילום המסך, ת/17; וכן דו"ח פעולה של השוטרי תמיר לוי ואשר לפיו תפס את הטלפון הנייד של פלוני ביום 2016 בשעה 07:26 מביתו, ת/1).

ג. שלישית, הנאשם אישר שהיה קשר טלפוני בינו לבין פלוני ביום 2016 וזאת בין השעות 02:00 ל-03:00 (ראו אמרת החוץ של הנאשם ת/14, ש' 84-93; וכן עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוט' מיום 5.12.18 עמ' 44 ש' 1-6).

ה.4 החיזוק השלישי: הנסיעה של פלוני אל ביתו של הנאשם וממנו במוניות

41. פלוני ציין באמרה השלישית ובאמרה הרביעית את הנתון העובדתי הבא: הוא הגיע לביתו של הנאשם עם מונית ביום 2016 בין השעות 02:00 ו-03:00 ועזב את המקום פרק זמן קצר יותר עם מונית אחרת כאשר הוא דקור (ת/21, ש' 57-65; ת/22, ש' 47-50, 68-77). נתון עובדתי זה לא הופיע באמרה הראשונה והשנייה.

42. הנתון העובדתי האמור מאומת במקבץ ראיות שיחדיו מהווים "חיזוק" לאמרה השלישית והרביעית, כדלקמן:

א. ראשית, ביתו של הנאשם נמצא ברחוב צדדי שנקרא +++++ ב++++. כמו כן, רחוב +++++ נמצא בשכונה שמצויה בין שני רחובות ראשיים, אחד מהם הוא +++++ והשני הוא +++++. יוצא מכך שניתן להגיע לביתו של הנאשם הן מ++++ והן מ++++.

(ראו: אמרת החוץ השלישית של פלוני, ת/21 ש' 31-32; עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוט' מיום 5.12.18 עמ' 43 ש' 15-16, עמ' 45 ש' 8-27; המפה שמראה את המיקום של הבית של הנאשם בין +++++ ו++++ ושהוגשה בהסכמה, ת/16).

ב. שנית, לפי עדותו של פלוני באמרה השלישית, הוא הזמין מונית דרך האפליקציה של "גט טקסי" (Gett) שהייתה מותקנת בטלפון הנייד שברשותו, וזאת על מנת להגיע לביתו של הנאשם. המונית אכן הגיעה והסיעה אותו. כמו כן, העיד באמרה השלישית כי לאחר שנדקר בסמוך לביתו של הנאשם, שוב הזמין מונית באמצעות אותה אפליקציה על מנת להגיע לביתו והגיעה מונית ולקחה אותו (ת/21, ש' 35-38, 126-130).

ג. שלישית, מצילום המסך של הטלפון הנייד של פלוני מיום 2016 עולה כי ביצע הזמנה באמצעות אפליקציית "גט טקסי" של מונית מרחוב +++++ אל +++++ ב++++. זמן האיסוף היה בשעה 02:10 וזמן ההורדה היה בשעה 02:14 (ת/17). ברור שזו הנסיעה שהובילה אותו בסמוך לביתו של הנאשם, לפני הדקירה.

ד. רביעית, מצילום המסך של הטלפון הנייד של פלוני מיום 2016 עולה כי ביצע הזמנה של מונית באמצעות אפליקציית "גט טקסי". מקום האיסוף היה +++++ 22 ב++++ והיעד של הנסיעה היה רחוב +++++ 8 ב++++. שעת האיסוף הייתה 02:42 ושעת ההורדה הייתה 02:51 (ת/17). ברור שזו הנסיעה שהוציאה את פלוני מהאזור שנמצא בסמוך לביתו של הנאשם, לאחר הדקירה.

ה. חמישית, יושם לב שבאמרה השנייה נאמר שהדקירה בוצעה ב++++ ב++++ ולאחריה פלוני לקח מונית מאותו מקום לכיוון ביתו (ת/20, ש' 8-22), דבר שמתיישב עם צילום המסך (ת/17). לפיכך, יש לבצע "פליגין דיבורא" לאמרה השנייה, קרי "לפלג" את האמרה השנייה באופן הבא: מצד אחד, יש לקבל את ה-"דיבור" שבה לפיו פלוני נדקר ב++++ ומשם לאחר הדקירה לקח מונית לכיוון ביתו, בשל היותו אמת ומשתלב היטב עם שאר הראיות בתיק; ומצד שני, יש לדחות את ה-"דיבור" שבה לפיו נדקר על ידי שני בחורים שאינו מכיר והם ממוצא רוסי, בשל היותו שקר ואינו מתיישב עם שאר הראיות בתיק.

5. ה. החיזוק הרביעי: המצב הנפשי של פלוני לאחר הדקירה

43. באמרה השלישית ובאמרה הרביעית, מופיע הנתון העובדתי הבא: לאחר הדקירה, פלוני היה מפוחד. פלוני סירב לבצע עימות עם הנאשם בשל פחדו ממנו והסביר שהגיע לתחנת המשטרה רק בעקבות כך שאביו א' לחץ עליו להגיש את התלונה. כמו כן, הביע את חששו מהאפשרות לפגיעה נוספת בו בעתיד מעצם כך שמסר עדות מפלילה נגד הנאשם בתחנת המשטרה (ת/21, ש' 92-100, 139-141; ת/22, ש' 14-23).

44. הפחד שבו היה שרוי פלוני בשל עצם הדקירה, מלמד על המצב הנפשי שלו בסמוך לעת קרות אירוע הדקירה ואשר המשיך ללוות אותו גם בהמשך. הלכה פסוקה היא שמצב נפשי של קורבן עבירת אלימות, בסמוך לשעת קרות אירוע התקיפה, יכול לשמש "חיזוק" לעדות של הקורבן (ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר).

45. הפחד שבו היה שרוי פלוני מיד לאחר אירוע הדקירה ואשר המשיך ללוות אותו בשעות ובימים שלאחר מועד הדקירה, מאומת ממקבץ ראיות של "חיזוק" שהן חיצוניות לאמרה השלישית והרביעית, כדלקמן:

א. ראשית, פלוני סירב לספר לאביו ואימו מי האדם שדקר אותו, על אף שאמר להם שהוא יודע את זהותו, וזאת עוד בטרם שהועבר לבית החולים (ראו: עדותה של מ', ת/12 ש' 10-13; עדותו של א' בפרוט' מיום 5.12.18 עמ' 17 ש' 3 - 4; דו"ח הפעולה של השוטר אלכסנדר שטרן מיום 2016 בשעה 07:26 ואשר לפיו שוחח עם א' שמסר לו שפלוני מסרב לספר מי דקר אותו, ת/19). הסירוב של פלוני למסור את פרטיו של הדוקר להוריו, הוא אינדיקציה ברורה לפחד שבו היה שרוי פלוני.

ב. שנית, באמרת החוץ הראשונה והשניה (ת/6 ו-ת/20), פלוני מסר גרסה שבעיני היא שקרית ואשר מרחיקה את הנאשם מאפשרות הזיהוי שלו כמי שדקר את פלוני. אמרות אלה, בעיני, רק מחזקות את המסקנה שהגרסה השקרית שמסר פלוני שנדקר על ידי שני בחורים ממוצא רוסי שאינו מכיר אותם, נאמרה ממניע של פחד ומעידה היטב על המצב הנפשי של פלוני לאחר

אירוע הדקירה, כאשר היה מבועת ומבוהל מכל האירוע. יוזכר, האמרה הראשונה והשנייה נאמרו לאחר פניות של המשטרה אליו בבית החולים על מנת שימסור גרסה מפורטת לגבי אירוע הדקירה כאשר ברור שבאותו שלב הוא לא היה מעוניין להתלונן במשטרה.

ג. שלישית, גם לאחר שפלוני שוחרר מבית החולים, נציג של המשטרה הגיע אליו לביתו, על מנת לגבות אמרה משלימה ממנו (ת/7). תגובתו המידית "**לא מוסר, תזדיינו**", בעיני, לא נאמרה מתוך רצון להעליב את השוטר, אלא מתוך מצוקה וכביטוי לאי רצונו להגיש תלונה סדורה נגד הנאשם בשל הפחד שבו היה שרוי עקב הדקירה.

ה.6 החיזוק החמישי: הביקור של אחיו של הנאשם אצל פלוני

46. באמרת החוץ השלישית והרביעית, פלוני ציין את הנתון העובדתי הבא: בעת שהיה מאושפז בבית החולים ++, עקב הדקירה, אביו ואחיו של הנאשם, ביקרו אותו ביוזעם שהנאשם הוא הדוקר. בנוסף, אביו של הנאשם, לפי טענתו של פלוני, אמר לו "**זה לא צריך היה להגיע למצב הזה**" ופלוני ענה לו "**זה הבן שלך הגיע למצב הזה ואני בשלום עם כולם ואני לא מחפש לפגוע בבני אדם**" ואביו של הנאשם בתגובה, שתק (ת/21, ש' 107 - 111; ת/22, ש' 84 - 112).

47. הנתון העובדתי לפיו אביו ואחיו של הנאשם ביקרו את פלוני בעת שהיה מאושפז בבית החולים, ושלא מופיע באמרה הראשונה והשנייה, אלא רק באמרה השלישית והרביעית, מאומת בראיה חיצונית והיא אישורו של הנאשם בעדותו בבית המשפט שהוא יודע שאחיו ג' אכן ביקר את פלוני בבית החולים, וזאת על אף שהכחיש שגם אביו ביקר את פלוני (ראו: פרוט' מיום 5.12.18, עמ' 47 ש' 2 - 24). יודגש, הנאשם לא הביא את אביו ואת אחיו כעדי הגנה מטעמו.

ה.7 החיזוק השישי: התנהגות מפלילה של הנאשם

48. כפי שצוין לעיל, פחות משעה לפני אירוע הדקירה, היה קשר טלפוני בין הנאשם לבין פלוני כאשר על פי טענתו של פלוני, הנאשם הוא זה שהזמין אותו טלפונית להגיע אליו לביתו. בהמשך, לאחר הגעתו של פלוני, התרחשה הדקירה.

49. הטלפון הנייד של הנאשם נתפס על ידי המשטרה ונמצא שכל רשימת השיחות שמלפני ה-2016, נמחקה (ראו מזכרו של השוטר איליה שוורצמן מיום 16.10.16 ואשר הוגש בהסכמה, ת/8).

50. בחקירתו הנגדית של הנאשם, הוא עומת עם העובדה שרשימת השיחות נמחקה מהטלפון הנייד שלו, לרבות השיחות שנוגעות למועד אירוע הדקירה ביום 2016, והוא הכחיש שמחק את השיחות (פרוטוקול

מיום 5.12.18, עמ' 48 ש' 6 - 9).

51. עם זאת, בהמשך החקירה הנגדית, הנאשם אישר כי התקיימו שיחות בינו לבין פלוני באמצעות הטלפון הנייד שברשותו ביום 2016 בשעות הבוקר המוקדמות. כמו כן, אישר שהוא מחק את היסטוריית השיחות היוצאות והנכנסות, מהטלפון הנייד שברשותו, ליום 2016, וזאת לאחר שנודע לו שמתנהלת חקירה משטרתית לגבי אירוע הדקירה של פלוני (פרוט' מיום 5.12.18, עמ' 48 ש' 22 - 31).

52. ראו גם מזכר של השוטר איליה שוורצמן מיום 16.10.16 (ת/8) ואשר הוגש בהסכמה ואשר לפיו בדק את הטלפון הנייד של הנאשם ומצא כי "אין שיחות טלפון צלפני יום חמישי ה-2016 ואין הודעות SMS ואין וואטס-אפ. נראה מחוק."

53. פעולת מחיקת היסטוריית השיחות מהטלפון הנייד שלו, מהווה התנהגות מפלילה של הנאשם. כך למשל, בפסיקה נקבע שנאשם שמסתיר את הטלפון הנייד שלו מתוך מטרה להתרחק מהמכשיר במכוון, מחמת חשש לאיכונן, מהווה התנהגות מפלילה. כמו כן, נקבע גם שהימנעותו של נאשם ליצור קשר עם גורמים שונים אשר טלפנו אליו מיד, סמוך לאחר ביצוע העבירה, מהווה גם היא התנהגות מפלילה (ע"פ 2094/15 אטיאס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 1.9.16) פסקה 65 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

54. בפסיקה נקבע שהתנהגות מפלילה של הנאשם היא התנהגות שמלמדת על תחושת אשם, ואשר יכולה לשמש חיזוק למכלול הראיות שקיימות נגדו (ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' כהן (פורסם בנבו, 19.9.07) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות (כתוארה דאז)).

ו. טענות ההגנה

55. באמרת החוץ הרביעית, פלוני ציין שהתקשר טלפונית, בסמוך לאחר הדקירה, לחברו הקרוב, ע' (להלן: ע'), והודיע לו שהנאשם דקר אותו (ת/22, ש' 117 - 124). המשטרה גבתה עדות מע' והוא הכחיש שפלוני אמר לו שנדקר (נ/3, ש' 4 - 5). לטענת ההגנה, מדובר בסתירה מהותית בעדותו של פלוני באמרה הרביעית ואשר גורעת מאמינות זיהויו של הנאשם בתור הדוקר. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות.

56. מן הראוי להזכיר כאן את הוראות סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות ואשר מורה כדלקמן:

"(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שהתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של עד, והכל

אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו.

(ההדגשות שלי ה'א'ש')

57. בפסיקה נקבע כי המרכיבים השונים שמופיעים בסעיף 10א(ג) לפקודת הראיות והם **"נסיבות העניין, לרבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במשפט"** אינם בגדר תנאים מצטברים ובית המשפט יכול לעגן את החלטתו בנתונים השאובים מכל המרכיבים הנ"ל או ממקצתם (ע"פ 11847/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (23.7.07) פסקה יח' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין).

58. במקרה שבפניי, לא ניתן להתעלם ממכלול הראיות האחרות שקיימות בתיק, לרבות ששת החיזוקים שפורטו לעיל לאמרה השלישית והרביעית. לדעתי, בין אם פלוני אמר לע' שנדקר ומי דקר אותו, ובין אם לא אמר לו, הדבר אינו מפחית כהוא זה מהמסקנה החד משמעית שהנאשם הוא הדוקר.

59. יתר על כן, ניסיונותיו של פלוני להימנע ממתן עדות בבית המשפט וחזרתו השיטתית על המילים **"מה שאמרתי, אמרתי"** כאשר הוא מתכוון לאמרות החוץ שלו במשטרה, ורצונו להפסיק את העדות עוד בתחילתה, מעידים באופן ברור על המשך פחדו מהנאשם ומההשלכות האפשריות של מתן עדות בבית המשפט כנגדו.

60. האמרה הראשונה והשנייה של פלוני, שבהן מסר עדות שמרחיקה את הנאשם מאפשרות זיהויו בתור הדוקר (דקירה על ידי שני בחורים ממוצא רוסי שאינו מכיר אותם), הן אמרות שאינן מתיישבות עם מכלול הראיות שהובאו במשפט ומכאן המשקל הנמוך ביותר שיש לייחס לאמרות אלה, אם בכלל. לעומת זאת, האמרה השלישית והרביעית שבהן זוהה הנאשם כמי שדקר את פלוני, מתיישבות היטב עם מכלול הראיות ונתמכות בשישה חיזוקים משמעותיים ומכאן משקלן הגבוה.

61. כמו כן, הנאשם טען שבתיק החקירה היו חמישה מחדלי חקירה שמובילים לזיכוי. טענות אלה אין בהן ממש ודין להידחות. אעמוד להלן על כל אחת מהטענות בדבר מחדל חקירה בנפרד:

א. המשטרה לא בדקה את מצלמות האבטחה של הבתים שסובבים את ביתו של הנאשם: בפסיקה ניתן למצוא מספר דוגמאות שבהן העדר תפיסה של סרטונים מתוך מצלמות אבטחה שמתעדות את המתרחש במקום קרות העבירה, לא הכריע את הכף לזכותו של הנאשם ולמרות המחדל, ההרשעה המשיכה לעמוד בעינה וזאת לאור קיומן של ראיות מפלילות אחרות (ראו למשל, רע"פ 4310/13 **שדה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.8.13), פסקה 9 להחלטתו של כבוד

השופט מלצר; ע"פ 8529/11 **אטקשייב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.5.2012), בפסקה 8 לפסק דינו של כבוד השופט הנדל; ע"פ 9536/11 **סרור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (16.9.2014), פסקה 63 לפסק דינו של כבוד השופט סולברג).

במקרה שבפניי, קיימת עדותו של פלוני באמרה השנייה והשלישית שנמצאה מהימנה ונתמכת בשישה חיזוקים. כמו כן, לא הוכח שהבתים שסובבים את ביתו של הנאשם אכן מותקנות בהם מצלמות אבטחה. באשר לביתו של הנאשם, הנאשם בעצמו העיד שלא מותקנות בביתו מצלמות אבטחה (ת/13, ש' 36-37).

ב. המשטרה לא חקרה את נהגי המוניות שהסיעו את פלוני לפני ואחרי האירוע: גם כאן לא מדובר במחדל חקירה מהותי שמקפח את הגנתו של הנאשם. יוזכר, השאלה המרכזית שטעונה הכרעה היא זהות הדוקר. פלוני לא טען שנהגי המוניות היו עדים לאירוע הדקירה ולכן לא התרשמתי שיש בהעדר איתורם וגביית עדות מהם, כדי להשליך על שאלת הזהות של הדוקר.

ג. המשטרה לא ביצעה דו"ח הובלה והצבעה עם פלוני למקום שבו נדקר: שוב, השאלה המרכזית שיש להכריע בה היא זיהוי הדוקר ולא זיהוי זירת העבירה.

ד. המשטרה לא ערכה עימות בין הנאשם לפלוני: כפי שכבר הוסבר לעיל, פלוני אמר במפורש באמרת החוץ השלישית והרביעית שהוא מפחד מהנאשם ולא מעוניין להשתתף בעימות עמו. לכן, ברור שהמשטרה שקלה את האפשרות האמורה, אך פלוני סירב. לא ניתן לכפות על קורבן עבירת אלימות קשה להשתתף בעימות עם התוקף, במיוחד כאשר הוא מפוחד ומביע חשש כבד מפעולת נקם נגדו בעתיד.

ה. המשטרה לא ביצעה חדירות לטלפונים של הנאשם ושל פלוני על מנת להיווכח אם אכן התקיימו שיחות טלפוניות ביניהם עובר לאירוע הנטען של הדקירה: כאמור, הנאשם אישר שהיו שיחות טלפוניות בינו לבין פלוני ביום 2016 בין השעות 02:00 ו-03:00 ואף מחק את הרישום שלהן מהטלפון הנייד שלו. לאור הודאת הנאשם שהתקיימו שיחות טלפוניות בינו לבין הנאשם במועד ובשעות האמורים, ואף התנהגותו המפלילה מעצם ביצוע המחיקה, מתייגר הצורך לבצע חדירה לשני הטלפונים להוצאת פלטי שיחות נכנסות ויוצאות מהן.

ז. סוף דבר

62. לסיכום, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום. עבירת האיומים עולה בבירור מתוך אמירתו של הנאשם לפלוני "**אני אדקור אותך**" עוד כשהיו בביתו של הנאשם כאשר הוא אוחז במספרים ונצמד לפלוני. העבירה של פציעה כשהעברין מזוין

מתקיימת מעצם מימוש האיום על ידי הדקירות עם המספרים.

63. על כן, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן פציעה כשהעבריין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"א טבת תשע"ט, 19 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.